

per pretiosos, sed lignum, saniem, stipulam, id est, non ja-

stos, casusque moris, sed iniquos, & impios. Hunc testis S. Aug. ex verbis S. Petri, qui non solum

Tidem, sed & Penitentiam baptizandi necessarium praedi-

cavit Actuum 2. Cum enim dixissent, Quid faciemus? Respondet eis: Penitentiam agite, & baptizetur unusquis-

que vestrum in nomine Domini Jesu Christi in remissionem

peccatorum. Quibus verbis significatur Vita veteris exsolvi-

ta, ut novam induamur, qui baptizatur. Cui autem fructus

Sancti Penitentiae, qua agitur de mortis operibus, si in adul-

terio perseveras, nisi quae sceleribus, quibus dilectio Mundi

hujus involvitur. Id enim transiit Israelitarum per Mare

Rubrum praesignificavit. Prius enim ex Aegypto ut disce-

derent, necesse fuit, quam per Mare Rubrum transirent.

Ipsi autem ab Aegypto separatim significat discessionem a

peccatis, quam baptizandi profitentur. Unde Apollolus ad

Hebraeos scribens cap. 6. & eorum, qui baptizantur initia

memoramus, Penitentiam ab operibus mortis in primis

recenset. Quapropter, inquit, intermittentes inchoationis

Christi sermonem, ad perfectiora seravimus, non rursum ja-

cientes fundamentum penitentiae ab operibus mortis, & fi-

dei ad Deum, baptismum dicitur simpliciter quoque ma-

nimum, ac resurrectionis mortuorum, & iudicii aeterni. Quid

est autem A mortis operibus penitentia, nisi ab his, qua

oportet mortificari, ut vivamus? Quae si adulteria, fornicationes

Peccatoribus voluntatem peccandi, & propositum per-

severandi in peccato habentibus, Sacramentum Baptismi

non esse conferendum probat S. Thomas 3. p. q. 68. art. 4.

Chirito incorporatur, secundum illud Gal. 3. Quicum-

que in Christo baptizati estis, Christum induistis. Quam-

diu autem aliquis habet voluntatem peccandi, non po-

teit esse Chirito conjunctus, secundum illud 2. ad Cor.

6. Quae participatio iustitiae cum iniquitate? Secundo,

quia in operibus Christi, & Ecclesiae nihil debet fieri fru-

stra: frustra autem est, quod non pertingit ad finem,

ad quem est ordinatum: nullus autem habens voluntatem

peccandi, simul potest a peccato mandari, ad quod or-

dinator Baptismus; quia hoc esset ponere contradictoria

simul. Tertio quia in Sacramentalibus signis non de-

bet esse aliquid falsitatis: autem signum falsum, cui

res significata non respondet; et hoc autem, quod ali-

quis lavandum se praebet per Baptismum, significat;

quod se disponat ad intereantem abolitionem: quod non

contingit in eo, qui habet propositum perseverandi in

peccato. Unde manifestum est, quod talibus Sacramen-

talibus Baptismi non esse conferendum.

Et in Responsione ad secundum ait, quod Spirituales

Medicus, scilicet Christus, operatur dupliciter; Uno

modo laterius per se ipsum, & sic preparat voluntatem

Penitentia adultis ne-

cessaria ad

gratum Ba-

ptismi con-

ferendum.

Penitentia

adultis ne-

cessaria ad

gratum Ba-

ptismi con-

ferendum.

Penitentia

adultis ne-

cessaria ad

gratum Ba-

ptismi con-

ferendum.

Penitentia

adultis ne-

cessaria ad

gratum Ba-

ptismi con-

ferendum.

Eph. 5.

2. Pet. 1.

2. Pet. 1.

De Baptismi

De Baptismi

De Baptismi

De Baptismi

De Baptismi

De Baptismi

De Baptismi

De Baptismi

evansi: Quid enim aliud in hoc quoslibet Sacramento docemur,

nisi quia culpa meretur, & error aboleatur: pietas autem,

& innocentia tuta manet? Tertii figurat: mundum Na-

aman Syri a lepra, qui a puella ex captivis Israeliticis mo-

nitus, quod esset Propheta in Israel, qui posset cum a le-

pre contagio mundare, in Iudaeam venit ad Elisivum, 1. Reg. 5;

quando libertatem adhuc gratia non habebat, enjus consi-

lio vultus ille populus Nationum verbum anavit Propheta-

rum, de quo ante diu dubitavit: postea tamen ubi credi-

dit exequendum, ablutus est ab omni contagio vitiorum.

Alorum Patrum testimonia, quibus Catholicum istud dog-

ma confirmatur, describere non est opus: Sequentia ex S. Augustini

Aug. sufficient. Lib. 1. Contra duas Epistolae Pelagianorum,

cap. 13. Dicimus, Baptismi dare omnium indulgentiam

peccatorum, & auferre crimina, non videri, nec ut

omnium peccatorum radices in mala carne iterant, quasi

rasorium in capite capillorum, unde crescant iterum vescan-

da peccata. Nam & istam similitudinem comperit sua illos

adhuc calumnias: tanquam hoc nos sentiamus, atque disci-

mus. Et Lib. 3. cap. 3. Baptismus ablutit peccata omnia,

profus omnia, factorum, dictorum, cogitatorum, sive origi-

nalia, sive addita, sive quae ignoraverit, sive quae sciantur

admissa sunt. Idem confirmat Lib. 1. De Peccatorum Me-

ritis, & Remissione, C. 15. & Enebiridii Cap. 64.

S. Aug. lectus S. Greg. Ep. 30. Lib. 9. hanc veritatem

confirmat his verbis: Si quis sunt, qui dicunt, peccata in

Baptismate superficie tenus dimitti, quid est hoc praedicatione

infaelibus, in qua ipsium sibi Sacramento festinant solve-

re? Qui ergo dicit, peccata in Baptismate funditus non

dimitti, dicat in Mari Rubro Aegyptios non veraciter mortuo-

si autem fatetur Aegyptios veraciter mortuos, fatetur ne-

Per Bapti-

num delen-

tere omnia

peccata, non

raduntur,

aut regnan-

ter effectibus.

Per Bapti-

num delen-

tere omnia

peccata, non

raduntur,

aut regnan-

ter effectibus.

Per Bapti-

num delen-

CAPUT VIII.

De Effectibus Baptismi.

PROPOSITIO PRIMA.

Primus, ac principis effectus Baptismi est ius cumque pe-

ccatis, sive a primis parentibus origine contractis, sive a

nobis commissis, plena, & perfecta remissio.

Id Prophetae praenuntium est, eo enim spectat illud

Ezechielis oraculum cap. 36. 25. 26. Effundam super vos

aquam mundam, & mandabimini ab omnibus iniquitatibus

vestris: & ab universis idolis vestris mandabo vos. Et

dabo vobis cor novum, & Spiritum novum ponam in me-

diis vestris. Quod de Baptismo, & Remissione omnium pec-

ccatorum per admirabile illius virtutem datus explicat S.

Cyprianus Ep. 76. S. Hieronymus & Theodoratus in Commen-

tariis. Idem praenuntiat Zacharias C. 13. 1. In die illa erit

Fons patens domui David, & habitabitibus Jerusalem in

ablutione peccatorum, & mensurae. Item Michaeas C. 7.

Revertetur, & projectis in profundum maris omnia peccata vo-

stra. Idem probant Novi Testamenti oracula: ait enim

Apostolus Romanis 6. 1. Baptizatur unusquisque ve-

strum in remissionem peccatorum. Et Ananias ad Saulam.

(Act. 22.) Baptizare, & abluere peccata tua. Et ipse S.

Paulus ad Rom. 6. Quicumque baptizati sumus in Christo

Jesus, in morte ipsius baptizati sumus. Conspicimus enim sumus

omni illo per Baptismum in mortem: ut quemadmodum Christus sur-

rexit a mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate

vita ambulemus. Hoc scientes, quia veteris homo noster se-

rum crucifixus est, ut destrueretur corpus peccati, & ultra non

serviamus peccato. Qui enim mortuus est, vivens autem Deo, in

peccato quidem esse peccato, vivens autem Deo, in

Christo Jesu Dominum quod. Ex quo patet (inquit S. Th. 3.

P. Q. 69. A. 1.) quod per Baptismum moritur homo vet-

erata peccati, & incipit vivere novitati gratiae: omne vet-

eratum peccatum ad primum vultum pertinet: unde con-

sequens est, ut omne peccatum per Baptismum tollatur: Et

2. ad Cor. 6. post longum graviorum peccatorum enumer-

ationem, subiicit. Et hoc quidem scitis: sed ablutus estis,

sed sanctificati estis, sed iustificati estis, in nomine Domini

luciferi Christi, & in Spiritu Dei nostri. Quibus verbis

nocentur, & invite probatur, non solum radi, vel te-

gere, plene, & perfecte remitti, deleri, condonari. Id

Ecclesia in Symbolo proficit: Confiteor unum Baptisma

in remissionem peccatorum. Id multis figuris adumbratum

S. Ambrosius docet Lib. De Invidiandis, Cap. 2. Prima est Di-

lucium: Hinc aquam (inquit) videt lignum, Columbam

aspicit, & ambrosius de Mytherio: Aqua est ergo, qua caro

mergitur, ut omne ablutur peccatum. Sepelitur illic omne

vitium. Lignum, est in quo suspensus est Dominus: Jesus, ut

omne peccatum pro nobis. Columba est, in cuius specie do-

scendit Sp. Sanctus, qui tibi parat animam, tranquillitatem

quo mentis inspirat. Corvus est figura peccati, quod exit, &

non revertitur, si in te quoque iusti custodias, & forma ser-

pentis. Altera Baptismatis figura est transitus Hebraeorum

per Mare Rubrum, in quo Aegyptius perit, & Hebraeus

Hic notandum

ad Christum

mutata non

permittitur

accedere

Gal. 5. 22.

1. Cor. 6. 10.

1. Cor. 6. 10.

1. Cor. 6. 10.

Rom. 8. 1.

Rom. 8. 1.

Rom. 8. 1.

Rom. 8. 1.

1. Pet. 1.

1. Pet. 1.

Catechis

Catechis

Catechis

Catechis

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

1. Jo. 1. 10.

superantur, secundum Scripturam Sacram oraculis superius laudata, & alia, quae profertur possunt, scilicet illud Ps. 50. Delo iniquitatem meam. Amplius laudantur ab iniquitate mea, & a peccato meo mundant me. Cor mundum crea in me, Deus, & spiritum rectum, innova in visceribus meis. Hysso. & mundabor, lavabis me, & super cinis asperges me. Asperges me hinc 43. Ego sum, ego sum ista, qui delicto iniquitates tuas propter me. Michas 7. Quis Dominus similis tui, qui auferat iniquitatem? Joannis 1. Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi. Joannis 13. Jam vos mundi estis. Qui lotus est, non indiget, nisi ut pedes lavet, sed est mundus totus. Epistola ad Romanos Cap. 8. Nihil ergo nunc damnationis est vobis, qui sunt in Christo Jesu, qui non secundum carnem ambulat. 1. Joannis 1. Si in luce ambulamus, sicut et ipse est in luce, societatem habebimus ad patrem: Et sanguis Jesu Christi filii eius mundat nos ab omni peccato.

Non magis faveat Hæreticorum errori laudatus Apollolus locus. Siquidem etiam Deum hominibus delicta ipsorum non reputare significat, quatenus eos sibi reconciliat, id est, ex inimicis amicos facit. Reconciliationem autem amplius aliquid significare, quam solum negationem imputationis peccati, constat ex verbis ipsius Apolloli ad Colossenses Cap. 2. scribentis: Et vos cito metui essetis in delictis, & peccatis carnis vestrae, convulsivam enim illo, domum vobis omnia delicta: delicta quod adversus nos erat obprobrium decreti, &c.

Obiicitur secundo, concupiscentiam manere in hominibus baptizatis: At concupiscentiam peccatum est, secundum Apollol. Cap. 8. Epist. ad Romanos: Pidos (inquit) aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meae, & captivantem me in lege peccati, quæ est in membris meis. Ibidem: Non quod volo bonum, hoc facio: sed quod volo malum, hoc ago. Si autem quod nolo, illud facio: Jam non ego operor illud, sed quod habitat in me peccatum. Cum itaque Baptismus non tollat concupiscentiam, omnia peccata non delet.

Respondetur, In baptizatis quidem manere concupiscentiam, sed eam vere peccati rationem non habere: Peccatum autem ab Apollolo vocari, quia ex peccato relicta est, & ad peccatum inclinat. Ita Synodus Tridentina Sess. 5. Can. 5. Manere autem in baptizatis concupiscentiam, vel fontem, hæc Sancta Synodus statuit, & sentit: Quæ cum ad agnoscendum sit, necesse non consentientibus, sed viriliter per Christi Jesu gratiam repugnantibus non valeat: Quin immo qui legitime certaverit, coronabitur. Hanc concupiscentiam, quam aliquando Apollolus peccatum appellat, Sancta Synodus declarat Ecclesiam Catholicam nunquam intellexisse peccatum appellari, quod vere, & proprie in venit peccatum sit, sed quia ex peccato est, & ad peccatum inclinat. Si quis autem contrarium senserit, Anathema sit.

Catholicam hanc Doctrinam S. Aug. explicat Lib. 2. De Peccatorum Meritis, & Remissione, cap. 28. Hæc autem lex peccati, de qua dicit Apollolus: Non regnet peccatum in vestro mortali corpore, non sic moves in membris vestris, qui renati sunt, tamquam non sit ejus facta remissio, nisi omnino plena, & perfecta sit remissio omnium peccatorum, omnibus inimicis interfectis, quibus separabamur a Deo: sed manet in vestra carne tamquam superatum, & peremptum, si non illicitis consensibus quodammodo reviviscat, & in regnum proprium, destinationemque revocet. Ab hac autem vetustate carnis usque adeo spiritus vicia discernitur, in rebus novitate baptizati per Dei gratiam renascuntur, ut tales in presenti non solum in peccato, sed etiam nec in carne esse dicantur. Reletur Cap. Non ex quo, Dist. 4. De Consecratione.

Et Lib. 1. contra duas Epistolas Pelagianorum, ad Bonifacium, Cap. 13. Sed de ista concupiscentia carnis (inquit) peccatum falli vos credo, vel fallere, cum qua necesse est, ut etiam baptizatus, & hoc diligentiissime proficit, & spiritu Dei agitur, pia mente configit. Sed hæc etiam si vocatur peccatum, non utique quia peccatum est, sed quia peccato facta est, sic vocatur: sicut Scriptura manus cuiusque dicitur, quod manus eam fecerit. Peccata autem sunt, quæ secundum carnis concupiscentiam, vel ignorantiam illicitè fiunt, dicuntur, cogitantur, quæ transacta etiam retentent, si non remittantur. Et ista ipsa concupiscentia carnis in Baptismo sic dimittitur, ut nunquam trahatur sit a nascensibus, nihil non ceat renascensibus. Ex quibus tamen si filius carnaliter genuerit, auris trahitur, rursusque & nocturna nascensibus, nisi eadem forma renascensibus remittatur, & ipse nihil obfutura vitæ futura, quoniam reatus ejus generationis trahitur, regeneratione dimittitur, ut tales in presenti non solum in peccato, sed sic vocetur, sive quod peccato facta sit, sive quod peccandi delictatione movetur, etsi ei vivente delictatione subsistat non consentiat. Nec propter istam, cuius jam reatus lavacro regenerationis assumptus est, dicunt in Oratione baptizati, Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris: sed propter peccata, quæ sunt, sive in ejus consensibus, cum ab eo, quodlibet vincitur, quod placet, sive cum per ignorantiam malum quasi bonum placet. Runt autem, sive operando, sive loquendo, sive quod facillimum, atque celerissimum est, cogitando.

Quod autem concupiscentiam non sit vere peccatum, nisi peccatis ejus motibus consentiat, probat hæc Apolloli verba ad Romanos 6. Non regnet peccatum in vestro mortali corpore, ut obediatis concupiscentiis ejus. Quod preceptum tunc impletur, quando concupiscentia ad peccatum sollicitandi consensus non præbetur. Item illa ad Romanos 8. ubi cum de involuntariis concupiscentiis motibus Capite præcedenti differretur, ita colligit: Nihil ergo damnationis est vobis, qui sunt in Christo Jesu, qui non secundum carnem ambulat, id est, qui Christo sunt inquit per Baptisum, & in eo regenerati, quævis sentiant pugnam carnis perduellit adversus spiritum, ab omni profus peccato mundi sunt, nullique potest obnoxii, quæ ab aditu regni cælorum illos remoretur, quando secundum carnem non ambulat, id est, qui quibus motibus concupiscentiæ adversus rationem insurgentibus non consentiat. Unde subjungit: Si spiritu facta carnis mortificaveritis, vivitis. Nam Spiritu facta carnis mortificatio, est carnis motibus, & desiderii ad illicita provocantibus non consentire, sed resistere. Idem probant verba S. Jacobi, Cap. 1. Epistola Catholica, scribentis: Unusquisque tentatur a concupiscentia sua abstractus, & illectus: deinde concupiscentia sua concipit, parit peccatum. Quibus verbis (inquit S. Aug. Lib. 6. contra Julianum c. 5.) Partes a pariete discernitur. Partes enim est concupiscentia, parit peccatum. Sed concupiscentia non parit nisi conceptis, non concipit, nisi illuxerit, hoc est, ad malum perpetrandum obtriverit voluntatis assensum. Quod ergo adversus eam dimittatur, hoc agitur, ne concipiat, pariatque peccatum.

At (inquit) Apollolus ad Romanos 7. 7. ait: Concupiscentiam nescivim, nisi lex diceret, non concupiscet. Igitur concupiscentia est vere peccatum, utque Lex Dei prohibita.

Respondetur, S. Paulum his verbis non ipsam concupiscentiam vim, sed voluntatis vitium parit concupiscentiæ motibus consentientis, & cedentis, intelligi voluisse. Concupiscentia enim, quæ ex peccato est, nihil aliud est, nisi animi appetitio, naturæ suæ rationi repugnans: Qui tamen motus, si voluntatis consensum, sui negligentiam conjunctum non habeat, a vera peccati natura longe abest. Observandum autem præceptum illud, Non concupiscet, si ratione finis spectetur, in quo omnimoda, & perfecta de cupiditate victoria, in eis posita, ut nulli concupiscentiæ motus sentiantur, ut nulla omnino carnis adversus spiritum pugna sit, in hac vita non impleri, sed in gloria, cum absorpta erit mors in victoria: sed impleri tamen etiam dum in hac mortali carne vivimus, si spectetur ratione meliorum, quæ sola sub præceptum cadunt: Media illa sunt, pugna adversus domesticum hostem, negotio consensus, vigilantia, ne subrepat, factorum carnis mortificatio. Quæ cum in nostra potestate sunt, adjuvante Deo, jusque gratia Jactis, quæ vincere possunt tentationes, non deest rei formus, si illa non adhibeamus. At cum non sentire motus illos interitibus rebellis concupiscentiæ non sit in nostra potestate, non ideo rei sumus, quia illos sentimus. Hinc S. Aug. Ep. 196. ad Alax. 200: Ad Alaxellum scribit: Nunc ego ubi dicitur, Jam non ego operor illud, sed quod in me habitat peccatum, de concupiscentia carnis dicitur, quæ operatur in nobis motus suos, etiam quando eis non obediunt, dum non regnat peccatum in vestro mortali corpore ad obedientiam desiderii ejus, nec exhibemus membra nostra arma iniquitatis peccati: in qua iustitia nondum consummata perseverant proficientes, ad ejus consummationem quandoque venimus, ubi peccati concupiscentia non exhibenda, atque frangenda, sed nulla sit. Hoc enim Lex peccati dicens, Non concupiscet, non quod hic valentiam, sed ad quod proficiendo tendamus.

Obiicitur: Concupiscentiam non est a Deo, ut docet S. Jean. Ep. 1. Cap. 2. Omne, quod est in mundo, concupiscentia carnis est, & concupiscentia oculorum, & superbia vitæ: Quæ non est ex Patre, sed ex Mundo est. At omnia sunt a Deo præter peccatum: Igitur concupiscentia est vere peccatum.

Respondetur: Non solum a Deo non esse peccatum, sed id, quod per se ad peccatum inclinat, & peccati factus est, patris deferentem, & maledictionem præferentem. Concupiscentia autem & peccati proles est, sui inordinatione, & tumuluaris adversus rationem motibus deformis: & ad peccatum inclinat, non extrinsecus tumuluariter generando, quod malum est, ut diabolus, & ejus ministri; neque tantum per accidens, & occasione facta, sicut vinum, aurum, & formis mulieris conspecta sollicitant ad peccatum, sed per se, & natura sua, pravis felicitate motibus, & tumuluaris intestinis adversus rationis ordinem, & imperium excitatis: quibus quidem solus deus consensus ad veri peccati rationem. Quomodo concupiscentiam non esse donum Dei, non esse a Patre, malum esse, & S. Aug. contra Julianum Pelagianum propagat Lib. 4. Cap. 14. & tamen hæc peccatum esse negat tam alibi sæpe, cum Lib. 1. De Nuptiis, & Concupiscentia, Cap. 23. Ipsa quidem concupiscentia (inquit) jam non est peccatum in regeneratione, quando illi ad illicita opera non consentitur, atque ut ea perpetrarentur, a Regina mente, membra non dantur: Ut si non sit, quod scriptum est, Non concupiscet; sed

De Baptismo

Objectiones diluuntur.

Rom. 25.

De Baptismo

mi effectibus.

saltem, quod alibi legitur. Post concupiscentiam tuam non eas. Sed modo quodam loquendi peccatum vocatur, quod & peccato facta est, & peccatum, si vitiorum, facit. Sic autem vocatur peccatum, quia peccato facta est, cum jam in regeneratis non sit ipsa peccatum, sicut vocatur lingua lectio, quam facit lingua, & manus vocatur scriptura, quam facit manus. Itaque sic vocatur peccatum, quia peccatum, si vitiorum, facit: sicut vocatur frigus pigrum, non quod a frigore fiat, sed quod pigrum faciat: Et Cap. 25. explicans, Quomodo ista concupiscentia carnis maneat in regenerato, in quo universam facta est remissio peccatorum, non ut non sit, sed ut in peccatum non imputetur. Quamvis autem reatu suo jam soluto, manet tamen donec sanetur omnis infirmitas nostræ proficiente renovatione interioris hominis de die in diem, cum exterior induerit incorruptionem. Non enim substantialiter manet sicut aliquid corpus, aut spiritus, sed affectio est quadam malæ qualitatis sicut languor. Non ergo aliquid manet, quod non remittatur, cum sit, scriptum est, Propitius Dominus omnibus iniquitatibus nostris: sed donec fiat & quod sequitur: Qui sanat omnes languores tuos, qui redimit de corruptione vitam tuam. Manet in corpore mortis hujus carnalis concupiscentia. Manet (inquit) ut materia exercenda virtutis. In cujus rei figura diem est Judicium III. Capite: Ha Juxta gentes, quas Dominus dereliquit, ut erudiret in eis Israel, & postea dicerent filii eorum certare cum hostibus, & haberent consuetudinem preliandi.

Sal. 102.

S. Th. 3. P. Q. 66. Ar. 1.

De Baptismo

mi effectibus.

PROPOSITIO II.

In Baptismo peccata omnia peccatis debita a Deo benigne condonantur.

Manibus enim in Christum credentibus perfusum esse debet, quod a S. Paulo scriptum est, In Baptismo Christo non commori (Ad Rom. 6.) si mortui sumus cum Christo, etiam in veterum sumus. Per virtutem ergo Baptismi communicatur homini Passio Christi ad remedium, sed et ipse passus, & mortuus esset. Quoniam vero Passione sua Christus pro peccatis totius mundi satisfecit, postquam per Baptisum ipsam membra facti sumus, non aliter, ac magis etiam hæc satisfactio Christi liberatur a penis omnibus, quæ peccatis nostris debebatur, quam si ipsi penam eisdem sustinendo pro illis satisfecisset. Quod tamen de folis alterius seculi penis intelligi debet: Hæc enim, & non alia morte sua Christus abolivit. Hinc S. Aug. Lib. 2. De Peccatorum Meritis, & Remissione, Cap. 28. ait: Si post Baptisum continuo consequatur ab hac vita migratio, non erit omnino, quod obnoxium hominem tenent, solutus omnino, quæ tenentur a Quod & Florentina Synodus, & Tridentina Sess. 5. Canonice Dogma Fidei credendum proposuerunt.

Confirmatur et Ecclesie sententia, & disciplina, quæ semper intellexit, sine maxima Sacramento injuria fieri non posse, ut et, qui Baptismo expiandus sit, ejusmodi pietatis officia, quæ SS. Patres opera satisfactio vocantur, eo nomine imponantur: Nec vero Propositio nostra veteris Ecclesie consuetudini adversatur, quæ Catechumenos orationibus, vigiliis, abstinentiis, jejuniis, continentia ab uxoribus, aliisque pietatis, & humilitatis operibus exercebat, ut testatur S. Justin Martyr Apologia 2. Tertullianus Libro De Baptismo, c. 20. S. Greg. Nazianzen. Orat. 40. quæ inscribitur in Sanctum Lavacrum; S. Aug. Lib. De Fide, & operibus, cap. 6. Concilium Carthage 4. Can. 85. S. Greg. Lib. 7. Ep. 24. Indit. 1. ex quo sumpsum est Caput, Ne quod abste, Dist. 4. De Consecratione. Neque enim ad satisfactioem proprie dictam inlicitum illud pertinebat, quoniam Tertullianus satisfactioem nomine loco mox laudato abstat: sed ad corrigendos pravos mores, & affectus, ad excitandum contritionem, & devotionem, ad impetrandum, ne Baptismi effectus impediatur; ad præstendum subsistentis contritionis munimenta, ut Tertull. loquitur: ut denique differret, qualis vita congrua esset tanto, quod suscipiendi erant, Sacramento, ut ait S. Aug.

Verum quoniam satisfactio operibus sit immunes, qui Baptismo suscipiunt, quia plene & perfecte participes sunt Passionis Christi, qui pro omnium hominum peccatis cumulate Patri satisfecit: non tamen solvantur obligationes satisfactioem hominibus pro injuriis illarum, alienæque bona restituentium. Nam restituere male ablata proximi, & satisficere de injuriis illarum, est cessare a peccando; quia hoc ipsum quod est restituere, est proximum lesam non placere, est peccatum: Et ideo peccatoribus baptizatis injungendum est, quod satisfaciunt proximo, & quod desistant a peccato: non est autem eis injungendum, quod pro peccatis præteritis aliquid penam patiantur, inquit S. Thomas 3. P. Q. 66. Ar. 5. in Responsione ad tertium Objectionem.

Quamvis vero in Baptismo peccata condonantur, ob eo tamen penam generat, quæ civilibus Judicibus ob grave aliquod scelus lævendæ sunt, nemo liberatur. Iniquitas scilicet, quæ iudicio humano inferantur, non solum attenditur, quæ penam si homo dignus quoad Deum, sed

etiam in quo sit obligatus adhibere quoad homines, quos iustum est edificare de pena, sicut sunt scandalizati de culpa. Pænam tamen talibus Principes possunt imponere (inquit S. Th. Q. 69. Ar. 2. in Responsione ad 3.) Neque enim servi per Baptisum a servitute liberantur, sed sola enim servitus peccati per Baptisum solvitur, non civillibus, non penalis, quæ jure gentium introducta est. Unde Apollolus 1. ad Corinthios 6. 21. Unusquisque in qua vocatione vocatus est, in experientiam. Servus vocatus est? Non sit tibi cura. Qui enim in Domino vocatus est servus, libertus est Domini. Et 1. ad Timoth. 6. 1. Quicumque sunt sub jugo servi, dominos suos omni honore dignos arbitrentur, ne nomen Domini, & doctrina blasphemetur. Docet tamen, ut Christiani Domini servos Baptisime initiationis manumittant, & libertate donent, aut certe non jam ut servos tantum, sed ut fratres habeant. Unde Apollolus Philemonem rogat ut suscipiat Onesimum jam non ut servum, sed pro servo carissimum fratrem.

PROPOSITIO III.

Quamvis post Baptisum peccata hujus vitæ remaneant, scilicet concupiscentia motus, infirmitas corporis, morbi, dolorum sensus, moriendi necessitas, miseria omnes, qua usitato apud Theologos nomine penalitates vocantur; Baptismi tamen virtute ab his liberantur usque in Resurrectione.

Noluit Deus Optimus Maximus, ut his incommodis, & miseris itam per Baptisum in hac etiam mortali vita careremus, & ad perfectum illum felicis vitæ gradum, in quo Adam primus humani generis prærensente peccatum collocatus fuerat, Sancti Lavari virtute subtranseremur, tribus de causis, quæ ex S. Thoma exponit Concilium Trid. Catechismus. Prima est, quod nobis, qui per Baptisum Christi corpori conjuncti, atque ejus membra effici sumus, plus aliquid dignitatis tribuendum non erat, quam ipsi Capiti nostro tribuamur esse: Christus autem quoniam a suæ conceptionis exordio plenitudinem gratiæ, & veritatis habuerit, tamen humani corporis fragilitatem, & infirmitatem non ante deposuit, quam Passiois tormenta, & mortem perulit, ac deinde ad immortalis vitæ gloriam resurrexit: Quomodo et Christiani gratiam, & iustitiam in Baptismo consecuti, corpus tamen habent fragile, varisque incommodis obnoxium, in quo pro Christo pati possunt, ut tandem post mortem redivi vi beata immortalitate donentur. Unde Apollolus ad Rom. 8. scribit, Quod si spiritus ejus, qui suscitavit Jesum a mortuis, habitat in vobis: Quis suscitavit Jesum Christum a mortuis, vivificabit & mortalia corpora vestra, propter inhabitantem spiritum vestrum in vobis. Et infra: Iste spiritus testimonium reddit spiritibus nostris, quod sumus filii Dei. Si autem filii, & heredes: heredes quidem Dei, coheredes autem Christi: Si tamen compatimur, nam & glorificemur.

Ratio altera, cur tot infirmitatibus, & miseris etiam post Baptisum obnoxii simus, est, ut inde ferretur, & materiam virtutis habeamus. Nam si patienti animo vitæ incommoda omnia toleramus, & contra concupiscentiam perduellam pro virili pugnemus, ut eam redigamus sub rationis imperium, victoria coronam accipiemus, & dicere poterimus cum Apollol. 2. ad Timoth. 4. 7. Bonum certamen certavi, & cursum consummavi, fidem servavi: in reliquo restat est mihi corona justitiæ, quam reddet mihi Dominus in illa die iustus Judex. Quamquam enim non sunt insignia passionis hujus temporis, ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis: tamen id, quod in presenti est momentaneum, & leve tribulationis nostræ, super modum in sublimitate æternam gloriæ pondus operatur in nobis, non comprehensibus nobis, quæ videntur, sed quæ non videntur: Quæ enim videntur, temporalia sunt: quæ autem non videntur, æterna sunt.

Tertio ratio est, quis si per Baptisum, præter dona cælestia, quibus anima ornatur, corporis etiam bona tribuerentur, periculum esset, ne plures homines ad Baptisum potius accederent propter presentis vitæ comoda, quam propter gloriam vitæ æternæ. Si autem in hac vita tantum sperantes sumus in Christo, miserabiliores sumus omnibus hominibus, (inquit Apollol. 1. ad Corinth. 15.) Ab his tamen penis, & incommodis iusti liberandi sunt in Resurrectione, quando mortale hoc inducet immortalitatis nis iusti iusti. Ab his tamen penis, & incommodis iusti liberandi sunt in Resurrectione, quando mortale hoc inducet immortalitatis nis iusti iusti. Ab his tamen penis, & incommodis iusti liberandi sunt in Resurrectione, quando mortale hoc inducet immortalitatis nis iusti iusti.

Hanc doctrinam confirmat S. Aug. Enchiridii c. 66. Mat. Eccl. 40. 1. Not. Alex. Theol. Tom. I.

1. Cor. 15.

26.

Luci Abailardi, alius Ep. 100. ad Innocentium II. Pontificem Maximum, c. 6. Aprimo homine, inquit manavit delictum, a summo calo egressi gratia. Utinamque a parente, illud a primo, ista a summo. Terna natiuitas perdit me, & non multo magis generato calefuit. conseruat me? Nec uero sic erutus de potestate tenebrarum, repellat a Patre luminum; iustificatus gratia in Sanguine Filii eius... Iustum me dixerunt, sed illius iustitia. Quamnam ista? Finis legis Christus; ad iustitiam omni credenti. Denique Qui factus est nobis, iniquus; iustitia Deo Patre, Quae ergo mihi iustitia facta est, mea non est? Si mea tradidit culpa; cur non et mea ipudita iustitia? Et sanemibi tunc donata, quam innata, nam ista quidem gloriam habet, sed non opud Deum: illa autem cum sit saluti effectus, materiam non habet gloriam nisi in Domino. Nam et Si iustus fuero, inquit, non leuabo caput; Ne uideat respicuum accipiat; quid gloriari, quasi non accipiat? Si autem potero iustitiam in gratia iustificante, & caruit iustitia in Sanguine Sanctum in cordibus diffusa postquam uitate per Spiritum accipit per Baptismum conferri s. Aug. non semel docent. Libro scilicet primo De Peccatorum Meritis, cap. 9. asserit, Christum dare nobilibus Occultissimum Spiritum sui gratiam, quam latenter infundit et parvulis. Et Lib. De Gratia, & Libero Arbitrio, cap. 22. De infantibus, qui quidem baptizantur, obliuiscuntur: Et tamen, inquit, haec etiam in uelut infantibus gratia. Idem Epist. 98. alius 23. Ad Bonifacium Episcopum: Semel perceptam Christi gratiam in Baptismo parvulorum non amittit, nisi propria impietate, si atatis accessu tam malus uerserit. Et infra: Offeruntur parvulis ad percipiendam spiritalem gratiam.

His adde inuicem S. Joannis Chrysostomi locum ex Homilia ad Neophytos, qui Baptismi effectus exponit. Ecce, inquit, liberatis seruitute perueniunt, qui tenebantur paulo ante capti: et tunc Ecclēsi facti, qui fuerunt in peregrinatione errore: et iustitia in se uersantur, qui fuerunt in consensu peccati. Non enim tantum sunt liberi, sed et sancti: non tantum sancti, sed et iusti: non solum iusti sed et sancti: non solum iusti sed et haereditarii: non solum haereditarii, sed et fratres Christi: non tantum fratres Christi, sed et heredes: non tantum coheredes, sed et membra: non tantum membra, sed et templum: non tantum templum, sed et eorum Spiritus. Vides, quae sint Baptismatis largitates: et nonnulli deputant calicem gratiam in peccatorum tantum remissione consistere: nos autem honores computamus de eorum. Haec de causa etiam infantis baptizati, cum non sint aliquando peccati (proprie nimirum voluntatis, & actionis) ut ei detur, vel addatur sanctitas iustitia, ad propria haereditas, fraternitas Christi, ut sint eius membra. Hinc S. Joannis Chrysostomi locum totidem uerbis refert s. Aug. Lib. 1. Contra Iulianum, cap. 6.

Gratiae sanctitatis, quae in Baptismo infunditur, nobilissimum omnium uirtutum additur comitatus. Quare cum Apollolus ad Titum scribens cap. 3. ait: Saluos nos fecit per Lavacrum regenerationis, & renovationis Spiritus Sancti, quem effudit in nos abunde per Jesum Christum Salvatorem nostrum: His uerbis, effudit in nos abunde, significat Spiritum Sanctum in Baptismo dari, non solum ad remissionem peccatorum, sed etiam ad copiam uirtutum, ut explicat Concilium Tridentinum Catechismus. Hinc a S. Cyrillio in Baptismo uocatur Mors criminum, uita uirtutum. Hinc Augustor Librorum De uocatione Gentium, Lib. 1. cap. 27. Origē (inquit) uita uita, ueraque iustitia in regeneratione est percepta: ueritas autem ut ubi homo renouatur, ubi inquam uirtutum ueritas oritur. Denique tam parvulis quam adultis in Baptismo conferri Gratiam informantem, & uirtutes, docet Concilium Viennense, quod contrariam sententiam a quibusdam olim Scholasticis propagatam improbat, ac recipit. Et Concilium Tridentinum Sess. 6. c. 7. eandem doctrinam tradit. Quamquam (inquit) nemo possit esse iustus, nisi uisum in Baptismo Domini nostri Jesu Christi communi-cantur: id tamen in hoc impio iustificatione fit, dum eiusdem sanctissima. Sufficit merito per Sp. Sanctum Caritas Dei diffunditur in cordibus eorum, qui iustificati, atque ipsi inhaerent: unde in ipsa iustificatione cum remissione peccatorum haec omnia simul in ipsa accipit homo per Jesum Christum, cui in se ipso sibi, semet, & caritatem. Nam fides, nisi ad eam in se accipiat, & caritas, neque unquam profectum cum Christo, neque corporis eius uirtutum membrum efficit. Haec hanc autem Baptismi Sacramentum Apostolorum Traditione Catechumenis Ecclesia tenet, cum petenti sciam uirtutum aeternam praesentiam, quam in se ipso, & caritatis fides praestare non potest.

At inquit, si tanta uirtutum copia in Baptismo hominibus infunditur, & ornata, cur ab ipsa pueritia quidam ita proclives sunt ad malum? Cur tanta cum repugnantiā, tanta cum difficultate, & labore uirtutum effectus exerceat?

Respondetur, Virtutes Dei beneficio parvulis in Baptismo donatas Quoad habitum, dumtaxat, non pro illo tempore quoad usum, ut habetur in Clementina De Summa Trinitate, & Fide Catholica: Concilio Viennensi approbante edita; continuo fluidio, & exercitatione excolendas esse, ut difficultas superetur, quae ex acerua cupiditatis pugna aduersus Spiritum post Baptismum relicta est, & ad peccatum illicit, ac pro uocat. Neque enim ita renouatur homo, ut repente omni uirtutum genere instruitur, deinceps sine omni profluo peccato vivere possint, quod et Pelagianorum Dogma; contra quos S. Hieronymus Dialogo 1. c. 8. scribit: Si Baptisma statim iustum facere, & omnipotentem iustitiam, nequaquam Apostolus Neophytos uoluerat: sed Baptismus uetera peccata conficit, nouas uirtutes non tribuit. Quamobrem Christiana institutio, & parentum, ac magistrorum disciplina pueri indigent, ut uirtutum habitibus illis ueluti quiescentes, & sopiti excitentur: quae deficient, ac uanitate saeculi animum occupante, contingit eas cito, ac facile deperdi. Hinc etiam catechizandi sunt, quamvis fidei habitum insulsum habeant, ut quid credendum sit, noverint, alias nunquam scia crederent. Nam Quomodo credent ei, quem non audierunt? Quomodo autem audient, auditis autem per uerbum Christi. Hinc & de adultis, qui Baptismum in agitudine constituti susceperunt, statuit Laodicea Synodus Canone 46. Ut iustissimi Fidei Symbolum edocentur, ut noverint, quae donatione digni sint habitum. Quem Canonem cum aliis in Codice Canonum uolumine transcripsit Ecclesia Romana. In hac tamen difficultate uirtutes exerceandi, quam baptizati experiuntur, in ista carnis aduersus Spiritum occupante, animo frangi, ut debilitati ipsos non deest, cum Dei benignitate freti, spe niti debeant, fore ut quotidianis recte uivendi exercitiis, ne, Quae uicque patitur sciam, quae uicque iusta, quae uicque sancta, eadem etiam facilia, & iucunda uideantur (ut monet Concilium Trid. Catechismus.)

tum illicit, ac pro uocat. Neque enim ita renouatur homo, ut repente omni uirtutum genere instruitur, deinceps sine omni profluo peccato vivere possint, quod et Pelagianorum Dogma; contra quos S. Hieronymus Dialogo 1. c. 8. scribit: Si Baptisma statim iustum facere, & omnipotentem iustitiam, nequaquam Apostolus Neophytos uoluerat: sed Baptismus uetera peccata conficit, nouas uirtutes non tribuit. Quamobrem Christiana institutio, & parentum, ac magistrorum disciplina pueri indigent, ut uirtutum habitibus illis ueluti quiescentes, & sopiti excitentur: quae deficient, ac uanitate saeculi animum occupante, contingit eas cito, ac facile deperdi. Hinc etiam catechizandi sunt, quamvis fidei habitum insulsum habeant, ut quid credendum sit, noverint, alias nunquam scia crederent. Nam Quomodo credent ei, quem non audierunt? Quomodo autem audient, auditis autem per uerbum Christi. Hinc & de adultis, qui Baptismum in agitudine constituti susceperunt, statuit Laodicea Synodus Canone 46. Ut iustissimi Fidei Symbolum edocentur, ut noverint, quae donatione digni sint habitum. Quem Canonem cum aliis in Codice Canonum uolumine transcripsit Ecclesia Romana. In hac tamen difficultate uirtutes exerceandi, quam baptizati experiuntur, in ista carnis aduersus Spiritum occupante, animo frangi, ut debilitati ipsos non deest, cum Dei benignitate freti, spe niti debeant, fore ut quotidianis recte uivendi exercitiis, ne, Quae uicque patitur sciam, quae uicque iusta, quae uicque sancta, eadem etiam facilia, & iucunda uideantur (ut monet Concilium Trid. Catechismus.)

Propositio V.

Baptismo sequens omnis renouatio quodammodo tribuitur: non ita tamen, ut sola Baptismi recordatio per fidem sufficiat ad remissionem omnium peccatorum, quae post Baptismum committuntur, & nullo alio Sacramento sit opus.

Prior pars Propositionis huius a S. Aug. pluribus in locis asseritur, scilicet Lib. 1. De Nuptiis & Concupiscentia, cap. 33. & 34. ubi cum praemisisset, Eadem regeneratione, quam nunc per sacrum Lavacrum uisum in finem cuncta mala hominis purgari, atque sanari, subdit: Sic enim accipiendum est, quod ait idem Apollolus: accipiendum est, ut eodem Lavacro regenerationis, & uerbo sanctificationis, atque sanationis, non solum peccata, quae omnia summa remittuntur in Baptismo, sed etiam quae postea humana ignoratia, uel infirmitate contrahuntur: non ut Baptisma, quiescat peccator, toties repetatur; sed quia ipso, sed semel datur, sit ut non solum antea, uerum etiam postea quorundam peccatorum uenia fidelibus impetretur. Et infra: Apter hoc non solum omnia peccata, sed omnia profus hominum mala, scilicet: Lavacri sanctitatis tot uirtutes, quae mundat Ecclesiam suam Christus, ut exibat: eam sibi non in ista saeculo, sed in futuro, non habentem maculam, aut rugam, aut aliquid eiusmodi. Idem docet Lib. De Peccato Originali contra Pelagianum, & Calesinum, c. 39. & 40.

Et Lib. 6. Contra Iulianum, cap. 18. Nullo modo reprehenditur Baptisma, quia asseritur curatio, quae fit post Baptisma: quia potius totum hoc per Baptismum actum est, id est, ut et a praeteritis languoribus sanaretur, & a futuris inciperet, si uideat, mereturque sanari. Ita Baptismus totius fit causa sanitatis, per quod & incipit omnis sanitas, & impletur. Neque dicuntur hoc magna confessione ueritatis, nulla reprehensione Baptismatis.

Epistolae denique 185. alius 50. Ad Bonifacium Comitem: Quicquid ad eum, qui post acceptum Baptismum hic uiuunt, infirmitate humana contrahunt, quamcumque culpam propter ipsum Lavacrum dimittit. Neque enim aliquid prodest non baptizato dicere, Dimitte nobis debita nostra.

Hinc S. Aug. locis abutuntur Haeretici, ut sola Baptismi recordatione per fidem remitti omnia peccata post Baptismum commissa pertinaciter propugnent, & omnem subequentem renouationem sic esse Baptismo tribuendam, ut nullo alio Sacramento sit opus. At non est S. Aug. mens, ut illi, qui Sacramento Penitentiae necessitatem, ex scriptura Sacra probant, pluribus in locis aperte confirmat, & illa post Baptismum curatione opus esse, ut propria actionis peccata sanentur, diserte asserit Epist. 98. alius 23. Ad Bonifacium Episcopum: Semel, inquit, perceptam parvulus Christi gratiam non amittit, nisi propria impietate, si atatis accessu tam malus uerserit. Tunc enim etiam propria incipit habere peccata, quae non regeneratione auferantur, sed alia curatione sanentur. Et Ecclesia S. Augustini doctrinam uenerata, Haereticorum errorem proscriptum in Concilio Tridentino, Sessione 7. Canone 10. De Baptismo, cuius haec sunt uerba: Significauerit, peccata omnia, quae post Baptismum sunt, sola recordatione, & fide sufficere

pt: Baptismi, uel dimitti, uel uinculiferis Anathema sit. Renouationem igitur omnia, remissionem peccatorum post Baptisma commissorum ipsi Baptismo tribuendam merito censet S. Augustinus, et tribuit, & acceptum fertur fulsquentis corporis incrementum, robur, & perfectio uirtutis, morborumque sanatio, quae tamen nec statim, nec abique externis adiuuariis proueniunt. Natura enim, fere naturales facultates initio acceptae hae operantur quidem, sed non absque nutrimento, motu, arte medica, & similibus adiumentis. Immo & mortuum quatenus a Christo ad vitam reuocatum, vitam debere parentibus recte dixerit; quamvis illud uita reuocata beneficium proprie Christo debeat. Ad huc igitur modum Baptismo posteriorum peccatorum remissio, spiritalis uita per Penitentiam recuperata, & omnis operum sequentium fructus tribuitur: quae & per Baptismum prima uita data fuerat, & nisi Baptismus praecessisset, nullus esset eorum, quae postea adhibentur, fructus, cum effectus: quemadmodum in corpore humano nulla esse potest per pharmacum sanitatis operatio, nisi natura ipsa simul operetur: immo nec uita restituitur per miraculum, nisi quae prius inerat per naturam. Atque hinc S. Aug. sensum esse, conat ex cap. 33. Lib. 1. De Nuptiis, & Concupiscentia, ubi post uerba superius laudata mox subdit: Quid enim prodest, uel ante Baptismum Penitentia, nisi Baptismus sequatur; uel postea, nisi praecedat? In ipsa quoque Dominica Oratione: quae ueneranda est nobis mandata, quae fructus, quo effectus diceretur, Dimitte nobis debita nostra, nisi ab eis, qui baptizati sunt, diceretur? Itaque elemosynam largitas, & beneficentia quantalibet, cui tandem ad dimittendam suam peccata prodesse, si baptizatus non esset? Postremo regeneratum ipsa felicitas, ubi non habebit Ecclesiam maculam, aut rugam, aut aliquid eiusmodi, nisi nihil reprehensionis, nihil simulationis erit, nisi non solum reuertit, sed nec concupiscentia erit ulla peccati, quorum erit, nisi baptizatorum?

Propositio VI.

Illuminatio, & honorum operum fecunditas sunt effectus Baptismi.

Spiritualis enim uero renouatio patet quaedam est illuminatio per fidem. Unde baptizatos Apollolus Ep. ad Hebr. c. 6. Illuminatos uocat. Impossibile est enim eos, qui semel sunt illuminati, &c. Etc. 10. Rememoramini pristinos dies, in quibus illuminati. Veteres etiam Patres Baptismum Illuminationis Sacramentum appellant; ut S. Dionysius Lib. De Eccles. Hierarchia, c. 2. Clemens Alexandrinus Lib. 1. Pedagogi, c. 6. S. Cyrillus Hierosolymitanus in Catechibus Illuminationis, c. Greg. Nazianzenus Oratione 39. S. Ambrosii Lib. 2. De Penitentia, c. 2. S. Jo. Damascenus, Lib. 4. De Fide Orthodoxa, cap. 10. Id significat Christus miraculo in gratiam Caeci nati edito: qui a Christo inuictus, lumine prius non recepit, quam in Piscina Siloe, Baptismi nostri huius, oculos lauit. Gratias igitur agamus Deo Patri, Qui dignos nos fecit in partem fortis Sanctorum in lumine: qui eripuit nos de potestate tenebrarum, & transtulit in Regnum filii dilectionis suae, (ut scribit Apollolus. 1. Ad Coloss. 1. 12.) Et uirtutes annuntium eius, Qui de tenebris nos uocauit in admirabilem lucem suam, (ut ait Apollolus in Principi, Epist. 1. cap. 2. 9.)

Bonorum autem operum fecunditate hominem per Baptismum donari, significat illud Pl. 21. Super aquam refectionis eduxit me: Quod de Aqua Baptismi, Quo refectus, qui integratus uiuere amiserat, S. Augustinus explicat. Theodoros pariter intelligit Regenerationis aquam, in qua baptizatur, dum gratiam expetit, sentit peccati exitum, & pro sanis uisum effectum. Ita interpretatur & Callidoros, Resedimus aqua, inquit, est Baptismi Lavacrum, quo anima sterili ariditate peccati, ad boni fructus inferendos diuina munitione irrigatur. Huc refert S. Aug. Lib. 2. De Doctrina Christiana, cap. 6. illud ex Cantico Canticorum, cap. 4. Ecclesiae accommodatum: Dentes tui sicut greges uisum, quae ascendunt de Lavacro, omnes gemellis factibus; & Heris: non est in eis. Sic enim locum istum explicat. Nescio quomodo uisum intueri Sanctos, cum hoc solum illic sibi displicere fateantur: & multi, qui propter adipiscendam aliquam commoda saecularia, uel incommoda delectanda, transe ad eos uolunt, oculis contentibus ambiunt, ut hoc eis quasi peculiari, & domestico beneficio praestetur, ne rebaptizentur; & nonnulli ceteris eorum uanis erroribus, & falsis criminibus aduersus Catholicam Ecclesiam credentes, hoc uero reuocent, ut eis locari uolunt, ne rebaptizari cogantur. Quam sensum hominum omnia penitus corda occupantem Donatista mentes, maluerunt recipere Baptismum? qui apud Maximianum, quos damnauerant, datus est; & eo modo sibi linguas praedidit, & ora oppliat, quam deuo baptizare tot homines Mustiana, & Assariana, & aliarum plebem, quas cum Feliciano, & Praxetario, & ceteris a se damnatis, & ad se redeuntibus susceperunt.

Propositio VII.

Baptismus imprimi Characterem, ex quo sit iterari non potest.

Prima pars Propositionis partem probauimus satis Tractatu De Sacramento in genere, c. 5. art. 3. Unicum hic addemus S. Augustini testimonium ex Tract. 6. in Epist. 1. S.

Joannis. Ecce (inquit) accepit Sacramentum Natiuitatis homo baptizatus, Sacramentum habet, & magnum Sacramentum, diuinum, sanctum ineffabile. Considera qualem uisum hominem faciat dimissione omnium peccatorum. Attendat tamen in cor... Videt si habet caritatem, & tunc dicit, Natus sum ex Deo. Si autem non habet, Characterem quidem impossibilem habet, sed deserat uigilans.

Secunda pars Propositionis in Decreto Eugenii IV. post Concilium Florentinum, & ex Concilio Trid. Sess. 7. Can. 10. de Sacramento in genere, probatur, cuius haec sunt uerba: Si quis dixerit, in tribus Sacramentis, Baptismo scilicet, Confirmatione, & Ordine, non imprimi Characterem in anima, hoc est, signum quoddam spirituale, & indelebile, unde ea iterari non possunt, Anathema sit.

Idem probat Traditio Apollolis, & uetus Ecclesiae praeceptum, quae baptizatos ad Haereticos propter hanc rationem non esse rebaptizandos censuit: quae de copiose, ac luculenter scripta S. Aug. in Libro contra Donatistas. Ex cuius etiam ad Maximum Epistolam Epistolam sumptum est Cap. Rebaptizare Haereticum hominem omnium peccatum est: Rebaptizare autem Catholicum, immanissimum scelus est. Hinc S. Leo, Epist. 135. alius 37. Ad Neonam Ravennatem Episcopum scribit: Scimus quidem inexcipibile essetiam, quoties iuxta Haereticorum Dogma, contra S. Patrem instituta, cogitur aliqui Lavacrum, quod regenerandis semel tributum est, bis subire. Apostolica reclamatione sententia, quae nobis unam predicari in Trinitate Deitatem, unam in Fide Confessionem, unam in Baptismo Sacramentum. Et Epist. 129. alius 79. Ad Niceanum Aquilejem, Epist. 4. c. sem Episcopum: Hanc regulam, ut scitis, seruari debet in omnibus Ecclesiis praedicandam, ut Lavacrum semel in unum nulla iteratione uideatur, dicente Apostolo: Unus Dominus, una Fides, unum Baptisma. Cuius ablatis nulla iteratio non temeranda est, sed sola sanctificatio Spiritus Sancti inuocanda est: ut quod ab Haereticis uenerat, a Catholicis Sacramentis consequatur. Quam ob rem eos, qui metu, uel errore sunt rebaptizati, Penitentia publica iustici iubet. His, qui ad iterandum Baptismum, uel metu cauti sunt, uel errore traditi, & nunc contra Catholicae Fidei Sacramentum esse cognoscunt, non custodienda est moderatio, quia in societatem nostram non nisi per Penitentiam remedium, & per impositionem Episcopalis manus communionis recipiant unitatem: tempora penitentiam, suo committente iudicio, prout conuerserunt animos per peccata esse uocatos: pariter etiam habent senilem aetatis intulim: & periculum quorundam, aut agriuinis uisum necessitate. Penam quoque Irregularitatis cum in rebaptizatis, tum in rebaptizatos Sacri Canonem decernunt. Cap. Quibus, Dilt. 4. De Consecratione, ex Penitentia Theodorici Cantuarlenfis sumptum. Cap. Eius, ibidem, ex Felicio III. Pontificis Maximi Epist. 11. Cap. Licet, Extra, De Baptismo, & eius effectus, quod est Innocentii III. in Concilio Generali Lateranensi, contra Graecos Schismaticos, qui baptizatos a Latinis aliquando rebaptizare ausu fuerant, excommunicationis, & depositionis ab officio, & beneficio pena decernitur: si quis autem tale quid praesumpserit, Excommunicationis macrone percussus, ab omni Officio, & Beneficio Ecclesiastico deponatur. Denique Cap. Ex Litterarum, Extra, De Apostatis, de juniori Acolytho, qui Presbytero rebaptizati ministerium praebuerat, Alexander III. Abbat S. Genouese respondet, Illum Ad Superioris Ordinem non esse promouendum, si facinus sic publicum: nisi vitam Religiosam profiteri uoluerit, cuius gratia cum ipso dispensari ualeat. Si uero sic occultum, promoueri posse, & crimen fidei dignis Penitentiae fructibus expiare. Legibus etiam Imperatorum crimen rebaptizationis uindicatum est, & pena Capitis in rebaptizantes lata, Tit. Ne Sanctum Baptisma iteretur, in Cod. Justiniani. Nec mirum, cum occulta quadam Dei inspiratione homines iterationem Baptismi exerceant, ut obseruat S. Aug. Lib. 5. De Baptismo contra Donatistas, c. 4. Sic, inquit, homines occulta nescio qua inspiratione Dei haerentur, si quis iterum Baptisma accipiat, quem nobis unquam accepit, ut iudicet ipsi Haeretici, cum in illa dispensant, frontem confitent, & prope omnes eorum Latini, qui apud eos inuenerunt, & animosam pertinaciam aduersus Catholicam susceperunt, hoc solum illic sibi displicere fateantur: & multi, qui propter adipiscendam aliquam commoda saecularia, uel incommoda delectanda, transe ad eos uolunt, oculis contentibus ambiunt, ut hoc eis quasi peculiari, & domestico beneficio praestetur, ne rebaptizentur; & nonnulli ceteris eorum uanis erroribus, & falsis criminibus aduersus Catholicam Ecclesiam credentes, hoc uero reuocent, ut eis locari uolunt, ne rebaptizari cogantur. Quam sensum hominum omnia penitus corda occupantem Donatista mentes, maluerunt recipere Baptismum? qui apud Maximianum, quos damnauerant, datus est; & eo modo sibi linguas praedidit, & ora oppliat, quam deuo baptizare tot homines Mustiana, & Assariana, & aliarum plebem, quas cum Feliciano, & Praxetario, & ceteris a se damnatis, & ad se redeuntibus susceperunt.

Occulta Dei inspiratione homines iterationem Baptismi exerceant.

Quamuis autem ratio quaedam, cur Baptismus iterari non potest.